

Bijna onbeperkt houdbaar

DE VOLKSKRANT, KUNST & CULTUUR, 8 FEBRUARI 2000 (PAGINA 11) *Hein Janssen*

'HET Veronica-programma legt op sublieme wijze de staat van onze samenleving bloot, want ook al kan je niks: everyone's a star.' Dat schreef Stephan Pröper op 9 november op de Forumpagina van de Volkskrant. Zijn stukje ging uiteraard over **Big Brother**.

Voor Sketch, het vakblad voor theateramusement, was Pröpers statement uitgangspunt een aantal auteurs te vragen hierop te reageren 'in een statement voor de nieuwe eeuw'. Sketch wordt gemaakt door een klein team van journalisten en kleinkunstliefhebbers. Na zestien afleveringen hebben ze er een origineel vakblad voor theateramusement van gemaakt, met een brede keuze aan onderwerpen.

'Waar zijn we terechtgekomen? Is er nog perspectief voor nieuwe (jonge) theatermakers? Of zijn we allemaal overgeleverd aan commercie en zelfoverschatting?', zo vraagt de redactie zich af. Allure B.V is de titel van Sketch nummer 16. Rick Lorenzo Dros, [Bram Vermeulen](#), Stijn Aerden, Jan Boerstoe, [Vincent Bijlo](#), Koos Terpsta en Kick van der Veer zijn enkele auteurs die iets over de nieuwe tijd mogen beweren.

Rechtstreeks inhakend op Big Brother schrijft cabaretier Vincent Bijlo: 'Alles wordt ermee geïnfecteerd, zelfs het Nederlandse cabaret. Ik hoorde het, tijdens de meest recente uitzendingen van de Nederlandse cabaretdagen, een jaarlijks terugkerend televisieprogramma, dat een overzicht wil geven van het huidige cabetaanbod in Nederland. Het was een treurige parade van stompzinnigheid, exhibitionisme en geestelijke armoede.'

Als een criticus het zo onomwonden opschreef, zou hij in het artiestencafé De Smoeshaan standrechtelijk worden gelyncht. Bijlo maakt gelukkig twee uitzonderingen: Hester Macrander en [Kees Torn](#) vindt hij wel goed.

Over hoe cabaretiers en cabaretkenners met elkaar omgaan heeft Kick van der Veer ook een leuke anekdote: 'Ik schrok toen iemand die ik hoog heb, mij na afloop van een voorstelling vertelde dat hij er geen zak aan vond en een minuut later tegen de artiest in kwestie "Prachtige avond!" uitriep.'

Koos Terpstra, sinds dit seizoen artistiek leider van het Noord Nederlands Toneel in Groningen, legt uit waarom hij bij zijn gezelschap Becketts Wachten op Godot laat spelen door cabaretiers. 'Ik chargeer (en hoop dat niemand mij dit kwalijk neemt) maar een acteur gaat in zijn rolbouw van buiten naar binnen en komt dan weer naar buiten. Een cabaretier werkt van binnen naar buiten. En het grappige is dat zowel voor het één als voor het ander iets te zeggen valt.(. .)Zo is het fascinerend om te zien hoe cabaretiers bezig zijn met een toneeltekst. De eerste lezing van Wachten op Godot bijvoorbeeld, dat was van voor naar achter lachen. Het bleek zo'n ongelooflijk leuke tekst te zijn.'

Cabaretprofessor par excellence Jacques Klöters doet deftig in dertien stellingen met onbegrijpelijke zinnen als: 'Moderne humortheorieën zien het bespeuren van ambiguïteit en incongruentie als de bewerkstelliger van het komisch effect.' Hoe breed de onderwerpkeuze van Sketch is, wordt geïllustreerd door een artikel bij de dood van schlagerzanger Rex Gildo en een beschouwing van Pieter de Nijs over de beeldende kunst aan de vooravond van 2000.

Onbeperkt Houdbaar, zo omschrijft het blad zichzelf niet geheel ten onrechte: Sketch is een tijdschrift om te bewaren. Zo staat in nummer 15 een aantal behartenswaardige artikelen over de positie van allochtone cabaretiers en acteurs in het Nederlandse bestel. In haar artikel 'De politierserie als graadmeter' maakt Sonja de Leeuw overigens de fout

dat een tv-serie tegenwoordig goed is als er veel gekleurde acteurs in rondlopen en slecht als ze allemaal blank zijn. Was het maar zo simpel.
Copyright: de Volkskrant